

Felszántatom a búzai nagyutcát,
Vetek belé piros pünkösdi rózsát.
Én beoltom magamat piros rózsának,
Aki szeret, szakasszon le magának.

Azt a gyűrűt, amit adtam, add vissza,
Mert miköztünk a szerelem nem tiszta.
Ó, én édes Istenem, hogy adnám vissza?
Nem volt arany, rég megette a rozsdá.

Sűrű, sötét felhő borítja be az eget.
Nincs itt maradásom már ezen a vidéken.
Az van írva fel a vándorfelhőkre:
Szerettelek, babám, de elválunk örökre.

De nagy szomorúság ért engem egy vasárnap,
Más kislánnyal hirdették a babámat.
Szombaton se nem hittem el valóba',
Hogy mi ketten, babám, nem megyünk a templomba.

Ha meghalok, anyám, meghagyom a babámnak,
Ne sirasson hétköznap, csak vasárnap.
Mert vasárnap jobban ráér siratni,
Sűrű könnyeivel a siromat öntözni.

Kimegyek a zöld erdőbe,
Fejszét fogok a kezembe.
Bele vágom egy nagy fába,
Hogy szakadjon rám az ága.

Úgy elmennék, ha mehetnék,
Ha szabad madár lehetnék.
Szabad madár nem lehetek,
Családom vam, kell, hogy éljek.

Ezt az árvát ne bántsátok,
Hanem inkább sajnáljátok.
Kinek nincsen pártfogója,
Még a szél is jobban fújja.

Kinek nincsen szeretője, babája,
Menjen ki a zöld erdőbe bújába.
Írja fel a zöld erdőbe egy levélre,
Hogy neki nincs babája, szeretője.

De szeretnék a templomba elmenni,
Mikor a pap a babámat esketi.
Meghallgatnám, hogy tagad ki szívéből,
Mekérdezném, nem fél a Jóistentől.

Édes rózsám, ha meguntál szeretni,
Szabad neked más szeretőt keresni.
Adjon Isten szebbet-jobbat nálamnál,
Nekem, babám, csak amilyen te voltál.

Hallod, rózsám, mit füttyintett a rigó,
Katonának beiratott a bíró.
Az Isten is katonának teremtett,
Az a huncut pap is annak keresztelt.

Édesanyám, ha meguntál tartani,
Vigyél engem a vásárba eladni.
Adjál oda a legeselső kérőnek,
Ha nem adtál a régi szeretőmnek.

Verd meg, Isten, azt a vermet,
Ahol az én rózsám termett.
Hogy ne teremjen több rózsát,
Bús szívem szomorítóját.
Á-lá-lá...

Verd meg, Isten, azt a szívet,
Aki kettőt-hármat szeret.
Mert én csak egyet szeretek,
Azér' is sokat szenvedek.
Fekete gyász, fehér öröm,
Bánat az nekem, nem öröm,
Á-lá-lá...

Falu végén van egy malom,
Bánatot örölnék azon.
Én vagyok annak molnárja, ki a bánatot próbálja.
Á-lá-lá...

Verd meg, Isten, verd meg azt,
Kinek szíve nem igaz,
Mert az enyém igaz volt,
Mégis megcsalatozott.
Á-lá-lá...

Úgy búsulok, majd meghalok,
Mégis jókedvet mutatok.
Á-lá-lá...

Jobb lett volna, ha ne születtem volna,
A gyorsvonat alá feküdtem volna.
A gyorsvonat, sejhaj, ontsa ki a véretem,
Kerekei törnék össze testemet.

De szeretnék az erdőben fa lenni,
De még jobban tölgyfa nevet viselni.
Mert a tölgyfa, sejhaj, kék lánggal ég, füst nélkül,
Az én szívem soha nincs bánat nélkül.

De szeretnék az erdőbe' fa lenni,
Ha engemet meggyújtana valaki.
Elégetném, sejhaj, ezt a cudar világot,
Ne ölelje senki az én babámat.

Jaj, de fenn van a búzai nagyharang,
Szépen húzza három fehér vadgalamb.
Mind a három elváltott a párjától, párjától,
Mi is, babám, úgy válunk el egymástól.

Visszatérni, visszatérni nem lehet,
A szerelmet eltitkolni nem lehet.
A szerelem szélesebb a tengernek vizénél,
Árvább vagyok a lehulló levélnél.

Jaj, de keskeny, jaj, de hosszú az az út,
Amelyiken az én babám elindult.
Térjél vissza étlen hosszú útadról, útadról,
Emlékezzél a szombat esti szavadról.

Szép szivárvány koszorúzza az eget,
Elrabolták tőlem a kedvesemet.
Elrabolták tőlem azt az egyetlenegyét is.
Rabolják el a gyászos életemet is.

Jaj, de bajos, ki egymást nem szereti,
egy párnára ketten kell lefeküdni.
A párnának a két széle elszakad,
A közepe tiszta újan megmarad.

Ki az első szeretőjét elhagyja,
Életén át mindig csak azt siratja.
Én is olyan szeretőmet hagytam el,
Amíg élek, soha el nem felejtem.

Nincs édesebb a havasi dinnyénél,
Nincs kedvesebb az első szeretőnél.
Mert az első igazán tud szeretni,
A másodikért de sokat kell szenvedni.

Tele van a temető árka vízzel,
Tele van a szívem keserűséggel.
Jó az Isten, kiapassza a vizet,
Visszahozza a régi szeretőmet.

Sárga dinnye, görög dinnye hajastól,
Haragszik a kisangyalom anyástól.
Ha haragszik, haragudjék magába,
Vesse magát a zavaros Tiszába.

Kisangyalom, ha tudtad, hogy nem szeretsz,
Mé' nem írtál egy elváló levelet.
Tetted volna leggyorsabbik postára,
Hogy ne szerettelek volna hiába.

Sárga dinnye, görög dinnye hajastól,
El kell válni, kisangyalom a nyáron.
Elválásom még az ág is sirassa,
Leveleit a földre lehullassa.

A marosi füzes alatt,
Van egy forrás titok alatt.
Aki abból vizet iszik,
Babájától elbúcsúzik.

Én is abból vizet ittam,
A babámtól elbúcsúztam.
Úgy elbúcsúztam szegénytől,
Mint az elmúlt esztendőből.

Kolozsvári kaszárnya,
Oda leszek bezárva.
Gyere, rózsám, váltsál ki,
Ne hagyjál a kolozsvári halastóban elhervadni.

Kiváltlak én, ki, ki, ki,
Nem hagylak elhervadni.
Eladom a jegykendőm,
Kiváltom a kolozsvári kaszárnyából a szeretőm.

BÚZAI ÉNEKEK